

LA COLLA DEL CAPITÀ MONDONGO

EL SECRET DE LA MÀSCARA

©2021, Jesús López Moya pel text
©2021, Gallego Bros per les il·lustracions

Correcció: Consuelo López Moya
Disseny i maquetació: Fun Readers, S.L.
Traducció: Fàtima Sanmiguel

©2021, Fun Readers Editorial, S.L.
C/ La Landrona, 2
03380 - Bigastro (Alacant)
info@funreaders.es
www.funreaders.es

Primera edició: Abril 2021
ISBN: 978-84-123232-3-8
Depòsit Legal: A 102-2021

Imprés a Espanya - Printed in Spain
Reservats tots els drets

*Aquesta edició ha sigut traduïda amb
una ajuda de la Generalitat Valenciana*

JESÚS LÓPEZ MOYA
IL·LUSTRACIONS DE GALLEGO BROS

A Paula, per embriuar-me com una autèntica Pity-Girl.

*Al meu germà José Antonio, gràcies per lluitar
sempre en el bàndol dels bons.*

Jesús López Moya

INTRODUCCIÓ MONDONGA

Com? Vols llegir-te aquest llibre sense llegir la primera aventura d'aquesta colla de bojos? Val, allà tu, però sàpigues que en el primer llibre han de buscar a la mascota de l'escola, Porquet, un preciós porc vietnamita i **MOLA MOGOLLÓ**.

Per què? Doncs perquè Kiko (**Capità Mondongo**), el protagonista i líder de la colla, creu que vola..., però no vola una castanya; Dani (**Fireboy**), que és el seu millor amic, resulta que llança foc pel nas quan s'emociona en excés; per últim, Melisa és capaç de fer-te canviar d'opinió amb la seua cara de **Pity-Girl**.

Mira, ací tens un dibuix d'aquesta colla tan peculiar per a que veges que amb ells no vas a avorrir-te:

Damunt, hi ha uns malvats... molt malvats (**buuuuh, so d'esbrincada contra els malvats**), coneguts com Manu l'Orellut i Santi el Rebentapollastres: uns macarres de sisé que estan darrere de tota la moguda.

I dit açò, estimat lector... o lectora... o avi que llig el conte per les nits amb la dentadura postissa caient cada cinc minuts... o mare que decideix si este llibre serà bo per al seu menut (**sí, mare, amb este llibre encertaràs, de bona veritat**), o gos que està aprenent a llegir quan ningú el veu... **ANEM A COMENÇAR LA SEGONA AVENTURA DE LA COLLA DEL CAPITÀ MONDONGO!**

Ara aniria bé un redoble de tambors, aplaudiments, música èpica i un grup de ballarins i ballarines donant-ho tot per a que el títol d'aquesta aventura no se t'oblidi. Van a entrar-te tantes ganes de llegir-lo que fins i tot potser sigues capaç de fer tots els deures de la setmana de colp per a que res et moleste (**tampoc t'ho flipes, no?**). Ahí va:

EL SECRET DE LA MÀSCARA!!!

(F en el xat perquè t'ho vas a passar d'allò més bé).

1

**UN
ANUNCI MOLT
ESPECIAL**

Última hora de classe. Història de les civilitzacions. Cinc minuts per a que sonara el timbre. La panxa de Kiko rugia com lleons que no han menjat en dos mesos. Els badalls de la classe generaven huracans en el corredor. Quatre dels alumnes dormien al fons vestits fins i tot de pijama. No s'escoltava ni una mosca (**també dormien**).

El professor Musanya, alié a tot, estava acabant la seua explicació. Parlava sobre com en la prehistòria es tallaven les ungles amb afilats dents de mamut i «l'interessant» que resultava quan amb eixes restes d'ungles es netejaven les orelles i amb la substància apegalosa que treien es tenyien els cabells (**ecs!**).

Quan semblava que anava a acabar altre dia de classe sense pena ni glòria, Dani obrí els ulls com si hagués vist un **OVNI**. Tocà amb el colze a Kiko i després a Melisa per a que atengueren al profe. Kiko explotà la seua bomba de moc dorment del nas i fixà la seua mirada en el professor Musanya.

—I aquest és l’anunci que vos volia fer, estimada classe: el proper dijous per la vesprada farem una visita al museu històric amb motiu de l’exposició temporal sobre Egipte. No és una excursió obligatòria, però vos informo que per als alumnes que vulguen vindre hi haurà un autobús gratuït d’anada i la tornada podrà ser en el mateix bus o amb els pares, entesos?

—El professor Musanya dorm en una cabanya perquè la seua novia és una tacanyaaa, ha, ha, ha, ha —s’escoltà des del fons a Lina, la nova alumna que anava per a humorista.

—Molt bé, senyoreta Lina —digué apàtic el professor Musanya—, sap vosté fer rimes, enhorabona. Recorde recollir el seu part disciplinari en acabar la classe, demà es quedarà sense esplai.

—Bua, ara va i em reganya...

La gent començà a riure veient que havia fet altra rima involuntària i Lina es sorprengué perquè no ho pillava (**tu tampoc?**). Tots semblaven haver despertat i el professor continuà amb el seu anunci.

—...com vos deia, és l’única oportunitat per a fer una visita a esta exposició sobre la dinastia egípcia **CACAFÚ** i els seus tresors mil·lenaris, com la fusta daurada del temps, l’orinal sagrat o la màscara del faraó **AL-TUNTÚ**.

Kiko i Dani es miraren davant l’anunci del professor. La cara de Dani començà a fer ganyotes de plaer, els ulls se li eixien i semblava que anava a explotar d’alegria.

—La màscara del faraó **AL-TUNTÚ**! —digué Dani a Kiko i a Melisa estirant-los la samarreta com si foren les galtes d’un bebé.

—Xssss! —intentà apaivagar-lo Kiko—. A mi també m’encanta l’antic Egipte, però relaxa’t o se’t tornarà a escapar un poc de pipi com la vegada que et vaig regalar el cromó del **DOCTOR LOCATI**!

—No, no... Conta, conta! —digué Melisa intrigada.

—És que... és molt fort... esta màscara té superpo...

—Vaja, vaja, sembla que Dani té alguna cosa que contar-nos, veritat? —Interrompé el professor Musanya alertat pel xiuxiueig dels protagonistes.

Dani acatxà el cap, deixà eixir una goteta de sang del seu nas i va gemecar com si li hagueren robat el Nadal.

—Bé, xics i xiques — va prosseguir Musanya amb la mateixa veu monòtona —, com vos deia, el proper dijous anirem al museu a visitar dita exposició (**a la gota de sang de Dani se li va unir altra de pipi de l'emoció**). Tots els alumnes de tercer a sisé que vulguen assistir han d'apuntar-se en el tauló d'anuncis i portar l'autorització dels pares, d'acord? Recordeu que és fora d'horari escolar i és molt important que porteu el paperet signat.

RRRIIIINNGGGG!!!

En sentir el timbre, tots van eixir de classe arrastrant cadires, taules, motxilles i tot el que trobaven al seu pas (**allò semblava el final d'una partida del Call of xuxi**). Tots, excepte Dani, Kiko i Melisa, que veien com Lina recollia el seu pertinent part de disciplina mentre el professor Musanya es fregava el front desesperat per veure com a la majoria dels alumnes els havia donat igual l'anunci que acabava de fer.

—Per favor, anem a apuntar-nos, eixa exposició és la canya! —digué Dani amb el seu particular èxtasi.

—Val, però... què tenies que contar-nos sobre eixa màscara?—preguntà Melisa intrigada.

—Xics, menys rotllos i després parlem. Lina no para de mirar-nos i no vull que esbrine qui som—soltà Kiko mentre mirava com Lina eixia de classe sense apartar la vista d'ells.

Els tres es dirigiren al passadís a tota pastilla (**en realitat la velocitat de Kiko era més bé la de pastilla somnífera o caducada**) disposats a apuntar-se en el llistat de l'excursió, volien ostentar el *frikihonor* de ser els primers de la llista.

Dani arribà el primer, atrotinat i impacient per apuntar-se. Volia viure eixe moment de glòria, alçar el seu boli i deixar el seu nom escrit en el primer lloc de la llista de... **UN MOMENT! COM?** Dani començà a tremolar i va detindre el seu braç quan es disposava a plasmar el seu nom en el tan gloriós llistat.

—Què passa, Dani? No tenies boli fluorescent per a ressaltar el teu nom? Vols un regle per a que el teu nom ixca perfecte? Has oblidat el teu cognom?—digué amb sorna Kiko.

—No, res de tot això... mira...

Kiko, Dani i Melisa es quedaren petrificats: els primers en la llista, els únics apuntats fins al moment eren Manu l'Orellut i Santi el Rebutapollastres, els macarres de sisé.

—A quin sant s'apunten estos dos a l'excursió? Què tramen?—digué Kiko enfadat.

—**Buaaaaaaaà! Buaaaaaaaà!** —Dani començà a plorar incapaç d'articular paraula degut al seu doble disgust: d'una banda, no era el primer de la llista; d'altra, els macarres del col·le segur que anaven a arruïnar-li la seua desitjada excursió—. Jo no vull anar si van ells, però tampoc em vull perdre l'excursió... **Buaaaaaaaà!** No sé què fer... Ser o no ser... **Buaaaaaaaà!**

—Va, Dani, no et preocupes —intentà consolar-lo Melisa—. Anem a apuntar-nos i el dia de la visita al museu intentem no creuar-nos amb ells, segur que s'han apuntat sols per avorriment.

—Sí, a més a més, el més important és que anem a veure una exposició de les que caus de tos —digué Kiko.

Quan Dani començava a deixar de fer putxeros (**imagina l'estampa: a la gota de sang i a la de pipi, s'afegien llàgrimes, aquella mescla semblava una taula de salses per a untar**), aparegué Lina i s'apuntà al llistat tan ampla.

—Què, xics? Vos apunteu a l'excursió? Si vaig jo segur que és una festa! Vinga, que açò no costa! I tu, petardo, ale-

gra eixa cara manyaco, que sembla que se t'ha mort el gat, tot el temps remugant —digué Lina en to gracioset. (**Bé, a estes altures ja deus haver-te adonat, Lina no pot deixar de parlar creant rimes ximples...**).

—Et creus que joestic per a festes? Eh? —digué Dani indignat.

Un poc de fum començava a eixir pel nas de Dani, visiblement alterat. Kiko olorava la tragèdia, així que intentà tallar en sec.

—Emmm... Lina, bonica, per què no vas una estoneta al club de la comèdia a fer un monòleg per a divertir als meus amics *Ningutescolta* i *Deixansenpauquenofasriureniannpallaso*?

—Anar-me'n jo? Com si el corredor fora vostre?—digué Lina en to xulesc.

La ira de Dani augmentava, així que Melisa va haver de fer de les seues per a evitar el flamejat desenllaç: es posà davant de Lina i posà la seua cara **Pity-Girl** més trista per a aconseguir que se n'anara gràcies a eixa llàstima que solament ella irradiava.

—Emmm... Val, vaaaaal... Com està el trio lalalà... Vosaltres vos ho perdeu, ja em suplicareu quan siga una humorista famosa... no vos pense convidar ni a aigua amb gas —digué orgullosa mentre s'allunyava fent-los gestos que no convé reproduir en este llibre.

Amb Lina fora de joc, els tres s'apuntaren a la llista i Kiko i Melisa anaren animant a Dani pel corredor per a que tornara a il·lusionar-se amb l'excursió.

Per desgràcia, l'alegria de Dani durà solament dotze segons i tres dècimes, o el que és el mateix, el temps que tardaren en avançar sis metres i vint centímetres i escoltar unes veus molt desagradables.

—Vaja, vaja, vaja... Però si són Kiko, Dani i Melisa, els nostres ninotets favorits.

Oh, no! Els tres pegaren la volta lentament, com en las pel·lícules de terror, suplicant mentalment que no fos la veu de qui ells intuïen.

Eh! Fes-ho tu per a donar-li més emoció a este moment: gira el cap lentament de dalt a avall fins a arribar a la següent línia.

Efectivament: la veu eixia de Manu l'Orellut que, junt amb Santi el Rebentapollastres, s'apropaven cap a ells amb grossera xuleria.

—Sembla que anem a ser companys d'excursió, veritat «compis»? —digué Santi intentat imitar veu d'amigueta infantil—. Gugu-tata, Manu vol ser amigueta, sols vols xafar cabets i jugar gugu-tata.

—Santi, tio, sembles tonto... —Fins i tot Manu passava vergonya aliena—. El que vol dir el meu amic és que ho anem a passar moooolt bé junts en l'excursió, veritat? Estic desitjant que arribe el dijous...

—Sí, a més a més anem a veure la màsca...

—Calla, Santi! —interrompé ràpidament Manu intentant silenciar al seu company—. Emm... recordeu, ens vegem ben aviat, els meus punys volen acomiadar-se de vosaltres.

Manu agafà els caps de Kiko, Dani i Melisa, els apretà a mode de comiat i, junt amb el seu amic Santi, eixiren amb aires xulescs del col·le deixant als nostres protagonistes amb cara de *Emcaguedeportragueumedaciperfa*.

Quan aconseguiren tornar a respirar com a persones normals i no com a gossos esbufegant, **la colla del Capità Mondongo** va eixir del col·legi i començà a caminar cap a les seues cases. Just abans d'acomiar-se, Kiko parà en sec i mirà a Dani fixament:

—Un moment, un moment, un moment... —digué Kiko en pla detectivesc—. Abans has dit que eixa màscara del faraó *comlidiguen* era especial per alguna cosa, de què és tracta?

—Estem molt prop de l'escola encara i poden escoltar-nos, Kiko, millor ens vegem els tres esta vesprada en el descampat i vos conte. És quelcom que pot inclús transformar

per a sempre a **la colla del Capità Mondongo**. A les set en punt. No falteu —digué Dani amb intriga.

Els ulls que s'obriren ara com a fonts d'amanides foren els de Kiko. Ja es veia resolent algun misteri, immers en alguna estranya aventura o destapant la veritat sobre algun tema escabrós. Si ja de per sí li encantaven els misteris de l'antic Egipte, ara fantasiava amb tornar a posar en marxa a la colla... i en aquesta ocasió semblava una bona oportunitat.

—Dani, conta alguna cosa ja, tio... Dani? Melisa?

Kiko s'havia quedat tan abstret pensant en tornar a fer de superheroï que Dani i Melisa ja s'havien acomiadat, havien arribat a les seues cases, havien dinat i s'estaven raspallant les dents. Sí, Kiko era capaç d'estar a soles amb la seua imaginació hores i hores.

Per sort, ja estava acostumat, així que tragué un dònut de gominoles greixós de la seua butxaca, li pegà un mos i se n'anà cap a casa pensant quin seria el secret que els anava a contar Dani eixa mateixa vesprada i, el més important, què anava a dinar en arribar a casa.